

Προσανατολισμοί. Ο Όσιος Αρσένιος ο

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

Ο άγιος Αρσένιος έτρεφε “ εκ νεότητος” μία απροσμέτρητη ιερή αγάπη προς την Θεομήτορα, την Παναγία Μητέρα του Κυρίου του.

Εκείνον Τον λάτρευε “εξ όλης της ψυχής, καρδιάς, διανοίας και ισχύος”. Εκείνη Την αγαπούσε με μία αγάπη υική, γεμάτη αφοσίωση και ευγνωμοσύνη.

Μαζί Της πέρασε τα ηρωικά ασκητικά του χρόνια. Μπροστά στην εικόνα Της άναβε ακοίμητη κανδήλα, είτε ημέρα ήταν, είτε νύχτα. Εκείνη έβαζε μεσίτρια προς τον Κύριον για επιχορήγηση Χάριτος στις δύσκολες ώρες της πάλης του “προς τας αρχάς, προς τας εξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου”. Σ Έκείνη άνοιγε την ψυχή του και της εμπιστευόταν τους ιερούς πόθους του. Όταν δε υπήρχε σωματικός η ψυχικός πόνος, ζητούσε τη συμπαράσταση και βοήθειά Της. Και είναι αλήθεια πως ποτέ δεν τον εγκατέλειψε αβοήθητο η Θεοτόκος τον Αρσένιο. Τον περιέβαλλε με την υπερκόσμια προστασία Της, τον θεράπευε όταν ήταν άρρωστος - κι αυτό τα τελευταία χρόνια συνέβαινε συχνά,

γιατί η υγρασία της σπηλιάς υπέσκαπτε την υγεία του. Μπορεί ο Άγιος να μην είχε ανθρώπινη συμπαράσταση και βοήθεια, δεν του έλειψε όμως ποτέ η Θεία. Εκείνα τα χρόνια της ασκήσεώς του, έζησε το μυστήριο και το μεγαλείο της δια τον Θεόν μονώσεως. Κατέβαλλε το δικό του κεφάλαιο, την απόλυτη εμπιστοσύνη στη Θεία Πρόνοια, και εισέπραττε την πλέον ολοκληρωμένη και συγκινητηκή για τη ζωντάνια της βοήθεια, με τρόπους απρόβλεπτους για την ανθρώπινη, περιορισμένη λογική και δύναμη.

Κανόνας της Μεταλήψεως

Άρτος ζωής, αιωνιζούσης γενέσθω μοι, το σώμά σου το άγιον,
ευσπλαγχνε Κύριε, και το τίμιον αίμα, και
νόσων πολυτρόπων αλεξιτήριο.

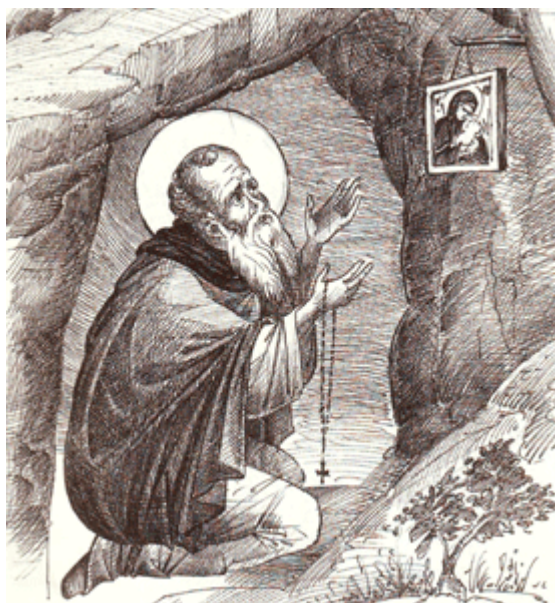
Τόχε ζήσει ο Αρσένιος -όπως και όλοι οι Ασκητές - αυτό το θαύμα πολλές φορές και σε πολλές περιστάσεις. Αυτή ακριβώς ήταν και η πεμπουσία, το απόσταγμα δηλαδή, της ασκητικής ζωής του· το ζωντανό πλησίασμα του Θεού. Η δια της αγάπης ένωση μαζί Του. Ήταν σαν να έλεγε, όχι όμως με λόγια, αλλά με την ίδια τη ζωή του:

Στά δίνω όλα! Δεν προνοώ για τίποτε. Ξεχνώ τον εαυτό μου για να θυμάμαι Εσένα.

Απομακρύνομαι από όλους για να είσαι ο Μοναδικός μέσα στη σκέψη και στην καρδιά μου. Γίνε Εσύ, Θεέ μου, τροφή μου, σκέπασμά μου, ευφραντικό ποτό μου, φάρμακό μου. Σύντροφος ακοίμητος και λατρευτός που γεμίζει τη μοναξιά από χαρά και τη μετατρέπει στην πλέον ευτυχισμένη αγαπητική συμβίωση.

Μετά από συγκλονιστικές πολυχρόνιες εμπειρίες μπορεί ν' αναλογιστή κανείς τι μεγάλα αποθέματα Πίστεως αλλά και ευγνωμοσύνης προς τον Εσταυρωμένο Σωτήρα του κόσμου, το Χριστό, και την Παναγία Μητέρα Του είχε αποθησαυρίσει στη θεωμένη ψυχή του ο Θεοφόρος ερημίτης των βράχων της Δωρίδος.

Και το ξεχείλισμα αυτό της αγάπης του έψαχνε να βρη μια διέξοδο. Άρχισε ν' αναδύεται μέσα από το πέλαγος της ευσεβείας του ένας γλυκύτατος ιερός πόθος.

Θεοτοκίον

Των δούλων σου, τας φωνάς επάκουσον, ως ταχύ γοργοεπήκοε Κόρη,
και σοού Υιού, και Δεσπότη εξάιτει, την οξυτάτην και θείαν βοήθειαν,

και που ει μη προς σε Αγνή, τας ελπίδας ημών παραθώμεθα;

Τον πρωτόενωισε όταν γονατιστός μπροστά στην εικόνα Της ένα ήσυχο βράδυ είχε μυστική συνομιλία μαζί Της. Δε ζητούσε τίποτε εκείνο το βράδυ απ τόν Δεσπότη Χριστό και την Ουράνια Δέσποινα. Δεν ήταν η προσευχή του ικετευτική. Είχε τα μύρα της αγάπης και τον ευγενή ανιδιοτελή πόθο να πράξη κάτι που θα ήταν δόξα για τον Κύριο του παντός και την Υπερευλογημένη Μητέρα Του.

Πως να Σ εὐχαριστήσω, Χριστέ μου; Πως να Σ εὐχαριστήσω, Παντευλόγητε; Τι είναι αυτό που θα μπορούσε να κάνει ο φτωχός Αρσένιος για τη Θεία δόξα Σας;

Δάκρυα κατανύξεως έβρεχαν το αποστεωμένο πρόσωπό του και τη μακρυά ασημένια γενιάδα του.

Εκείνο ακριβώς το βράδυ πήρε μορφή ο πόθος του και η ψυχή του οραματίστηκε την όμορφη Εκκλησία που θα την αφιέρωνε, λέει στην Πανάχραντη Μητέρα του Θεού! Κρυφοθρονιάστηκε η αγία αυτή επιθυμία μέσα στην καρδιά του και άρχισε να τον γλυκοαπασχολή.

Η λογική βέβαια με τη μίζερη προοπτική της πολεμούσε την ελπίδα της πραγματοποιήσεως του ευλογημένου αυτού πόθου, λέγοντας του: “Αρσένιε, πως τολμάς και κάνεις τέτοια όνειρα; Γι αυτά χρειάζονται πολλά χρήματα. Κι εσύ δεν έχεις παρά το ράσο σου και τα σανδάλια που φοράς. Πως θα πραγματοποιήσεις τέτοια σχέδια;”

Η λογική όμως είναι εργαλείο για τα πράγματα αυτού του κόσμου· για τα πράγματα του Θεού υπάρχει άλλο εργαλείο, που λέγεται “Πίστη”. Αυτή δεν είναι ενάντια στη λογική, αλλά επάνω από αυτή.

Ο άνθρωπος του Θεού ήξερε και τα δούλευε σωστά και τα δύο αυτά τα θεόσδοτα εργαλεία. Έτσι απάντησε στις αντιρρήσεις της λογικής με τη δύναμη της δυνατής του Πίστεως. “Πάντα δυνατά τω πιστεύοντι”, ήρθε κι η φωνή του Σωτήρος Χριστού στη μνήμη του, όπως πολλές φορές είχε διαβάσει στο Άγιο Ευαγγέλιο.

Εν τω μεταξύ μέσα στον κύκλο των ευσεβών μαθητών του άρχισε να αναφαίνεται ο “κορυφαίος”. Ο “πολύχους και εκατοστεύων στάχυς”!

Είχε το

Τιμόθεο.

Αυτό μπορεί να το συμπεράνει κανείς εάν προσέξει τον υπάρχοντα κατάλογο Ηγουμένων της Ιεράς Μονής της Παναγίας της Βαρνάκοβας. Εκεί, μετά τον άγιο Αρσένιο αναγράφει το όνομα “Τιμόθεος”, με την ένδειξη ότι εχρημάτισε Ηγούμενος μετά το 1111 (το έτος της κοιμήσεως του Οσίου) και προ του 1148.

Ένας διάδοχος στην πνευματική πατρότητα δεν ετοιμάζεται από τη μια ημέρα στην άλλη. Συνήθως γαλουχείται επί σειρά ετών από τον πνευματικό του πατέρα και Διδάσκαλο και - τις περισσότερες φορές - αυξάνεται πνευματικά δίπλα του και υπό την άγρυπνη καθοδήγησή του “εκ νεότητος”. Πάντα κοντά και από την ίδια ρίζα ενός μεγάλου πλατάνου, αναφύεται ένα μικρό δενδρύλλιο, όμοιο με το πρώτο, που συναυξάνεται κάτω από τη σκιά εκείνου.

Το πιθανώτερο είναι πως ο Τιμόθεος κατήγετο από κάποιο χωριό η κώμη της Δωρίδος. Δεν αποκλείεται όμως να ήρθε και από κάποιο άλλο μέρος της Στερεάς η και του Μωρέως, ακούγοντας την αγαθή φήμη του ασκητού της Δωρίδος.

Κοντά στον άγιο Αρσένιο, η ευλογημένη δίψα της νεανικής ψυχής του ανέδιδε η οσιακή προσωπικότης του Διδασκάλου, “μέθυσαν” τον Τιμόθεο. Αφοσιώθηκε με οική αφοσίωση στον ερημίτη του Χριστού και έγινε με το ζήλο του και τη δροσερή, χαρούμενη παρουσία του ένα αληθινό δώρο του Θεού για τον Αρσένιο.

Στο μεσοδιάστημα κατά το οποίο ο Όσιος ήταν ακόμη στη σπηλιά αλλά είχε πλέον γύρω του κύκλο μαθητών προσανατολισμένων σταθερά προς την αφιέρωση,

πρόλαβε και ο Τιμόθεος, μαζί με τους υπολοίπους, να αναπνεύσουν λίγο από το δυνατό Θεϊκό οξυγόνο της ασκητικής Ζωής Λοκτές φορές, ειδικά τις καλοκαιρινές ημέρες και νύχτ του. Είχαν γίνει

το “αγαπητό του μαρτύριο”!...

Τον χιλιοπαρεκάλεσαν, και όχι πολύ μακριά από τη σπηλιά του έφτιαξαν μια πρόχειρη καλύβα με κλαδιά δένδρων και έστησαν το δικό τους ασκητήριο! Ο Όσιος τα κρυφοκαμάρωνε και με δυσκολία έκρυβε το μειδιάμά του, παρατηρώντας το ζήλο τους να τον μιμηθούν.

Έτσι, μεριά ο πόθος για την ανέγερση ιερού ναού προς τιμήν της Θεομήτορος, μεριά οι φιλόθεοι νεαροί βλαστοί που χρειάζονταν ένα πνευματικό θερμοκήπιο για να αναπτυχθούν, τον έκανε να πάρη - αφού προσευχήθηκε πολύ - την τελική απόφαση, στο να ανεγείρη Ιερό Ναό και ένα μικρό, κατ' αρχάς, Κοινόβιο με μορφή σκήτης6.

Δεν τους το είπε αμέσως. Πλην όμως οι πανέξυπνοι νέοι - και πράγματι ήσαν πανέξυπνοι γιατί, αν και μικρής ηλικίας, κατάλαβαν ότι η πρώτη αξία στην ανθρώπινη ζωή είναι ο Θεός και η αγάπη Του - βλέποντάς τον να κοιτάη μ' ένδιαφέρον και ερευνητικά τις γύρω περιοχές όπου υπήρχαν πλατώματα, δεν άργησαν να συλλάβουν τη χαρούμενη υποψία.

Μια ημέρα, μετά από μία πνευματική συζήτηση που είχαν, ο Όσιος τους συνέστησε να προσευχηθούν όλοι μαζί θερμά και ταπεινά, ζητώντας από τον Κύριο “να γίνη το θέλημά Του”. Έτσι τους είπε και η ατμόσφαιρα ηλεκτρίστηκε.

Ένοιωσαν την επιθυμία να ερωτήσουν κάτι περισσότερο, αλλά ο πιο ώριμος και συνετός, τους έκανε κρυφά νεύμα να μη μιλήσουν καθόλου.

Μετά από αυτό, μία από τις επόμενες ημέρες, ο Γέροντας Αρσένιος μαζί με τους μαθητάς του διέσχισε το πυκνό δάσος και σιωπηλά, γιατί συνεχώς μυστικά εξακολουθούσε να προσεύχεται, κατηφόρισαν προς ανατολάς.

Ήταν ένα χαρούμενο Μαγιάτικο πρωινό του 1077, που όλα τριγύρω γελούσαν γεμάτα ζωή, ομορφιά και ευλογημένες ελπίδες. Ο χειμώνας πλέον είχε ολοκληρωτικά αποχωρήσει από την περιοχή.

I. Μονή Παναγίας Βαρνάκοβας

Προχωρώντας αντίκρυσαν μια μικρή κοιλάδα ανάμεσα στα βουνά με ανοιχτούς ορίζοντες, που στο κέντρο της περίπου υπήρχε ένας χαριτωμένος λοφίσκος με ομαλή, σχεδόν επίπεδη κορυφή και με αρκετά αραιή βλάστηση. Κάτω από αυτόν συνεχιζόταν το δάσος που κατέληγε ομαλά σε φαράγγια χειμάρρων.

Το βλέμμα όλων έπεσε στον πανέμορφο αυτό λόφο και έμεινε εκεί, σαν να μαγνητίστηκαν. Εκείνη την ευλογημένη στιγμή τους φάνηκε πως όλο το πλούσιο ανοιξιάτικο φως είχε πέσει επάνω του.

Αλληλοκοιτάχτηκαν άφωνοι και γυρίζοντας προς τον Άγιο, είδαν πως χαμογελούσε, σαν να έβλεπε κάτι που τον γέμιζε αγαλλίαση! Τελικά σήκωσε το χέρι του, έκανε το σταυρό του και έδωσε το σύνθημα να προχωρήσουν μέχρι εκεί.

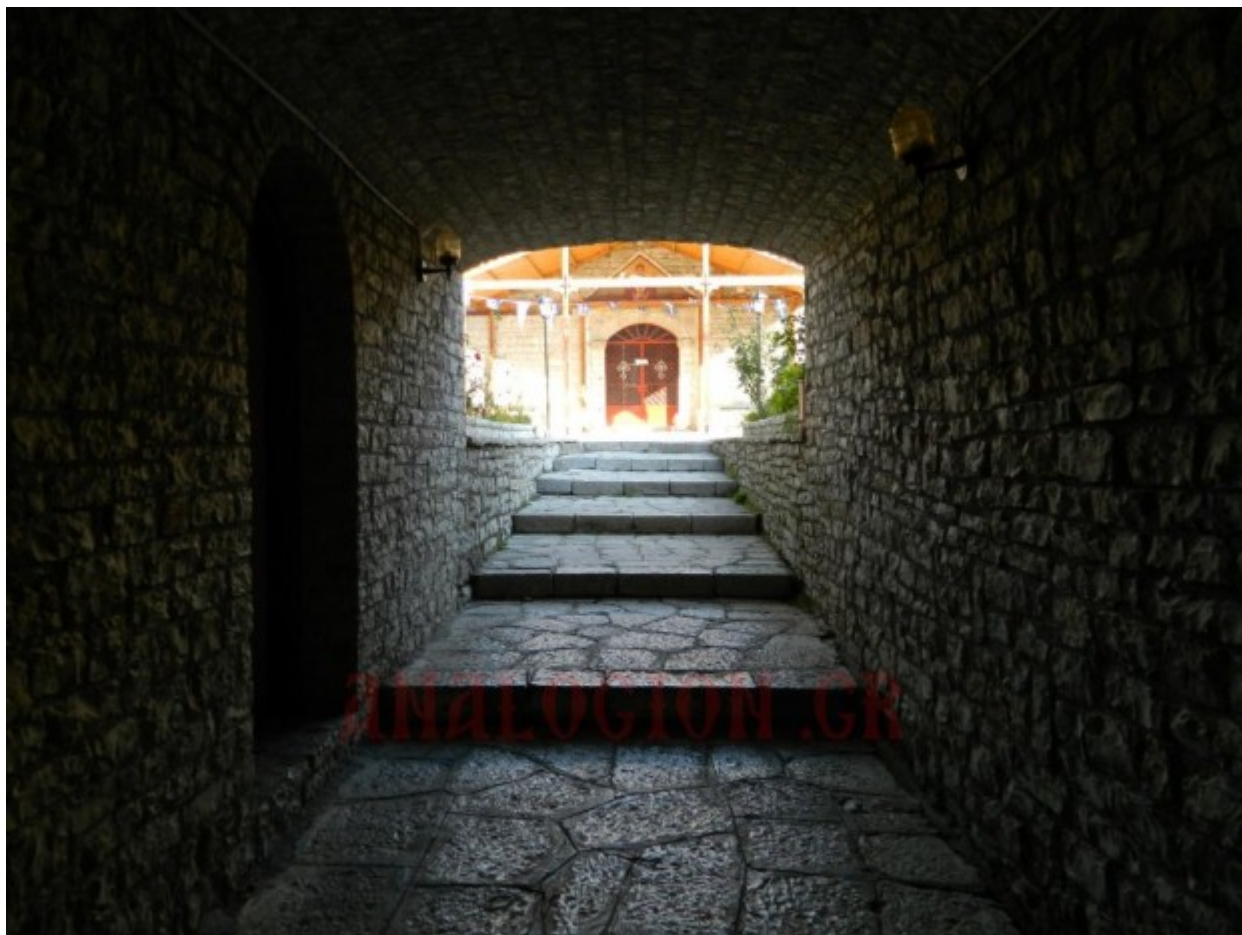
Όταν έφτασαν στην κορυφή παραμερίζοντας τα ανθισμένα ρείκια και τους θάμνους, πρόσεξαν με συγκίνηση πως το έδαφος ήταν κατάσπαρτο από μικρούς ολόλευκους κρινανθούς!7 Εκεί ο Όσιος Αρσένιος γονάτισε· μαζί του και οι ευσεβείς νέοι.

Προσευχήθηκε ο Άγιος και όταν σηκώθηκε, το πρόσωπό του έλαμπε! Αναμφίβολα πήρε τα χαρούμενα μηνύματα τ Ούρανοῦ. Ο τόπος ήταν αρεστός στην Υπεραγία Θεοτόκο, τον άσπιλο έμψυχο κρίνο της Ναζαρέτ!

Τότε εκεί τους μίλησε απροκάλυπτα και τους ανακοίνωσε τα ευλογημένα σχέδιά του.

Η χαρά που ένοιωσαν οι νέοι ήταν τόσο δυνατή, ώστε δε μπόρεσαν να μιλήσουν. Τα μάτια τους γέμισαν δάκρυα ευγνωμοσύνης. Τον πλησίασαν όλοι και του φίλησαν αυθόρμητα το αγιασμένο χέρι του.

Ο Ασκητής τώρα έδινε τη θέση του στον Κοινοβιάρχη, χωρίς να παύη όμως να υπάρχει και το ασκητικό πνεύμα στο βάθος της ψυχής του Οσίου.

Μετά την πρώτη συγκίνηση κάθισαν εκεί στον επιλεγμένο χώρο και άρχισαν να συζητούν γύρω από το πως θα γινόταν κατορθωτή η ανέγερση των πρώτων κτισμάτων της σκήτης και ειδικά του Ναού. Πρώτος μίλησε ο Άγιος.

Τους προετοίμασε πως θα χρειαζόταν μεγάλη προσπάθεια και εργασία πολύπλευρη από μέρους τους, ακόμη και χειρωνακτική.

Είστε έτοιμοι γι αυτούς τους κόπους; Ρώτησε στο τέλος μ ένα ιλαρό μειδίαμα.

Η απάντηση υπήρξε όχι μόνο καταφατική, αλλά ενθουσιώδης. Με μεγάλο κόπο τους ηρέμησε.

Μετά άρχισε η σύσκεψη να στέφεται στα απαραίτητα χρήματα που θα χρειαζόνταν για τους αρχιμαστόρους και τα υλικά. Οι υποψήφιοι Μοναχοί ολοπρόθυμα, ανάλογα με την οικονομική τους δύναμη, δήλωσαν πως θα βοηθήσουν το ιερό έργο. Ο Άγιος τους άκουγε με συγκατάβαση. Τους επήνεσε για την προθυμία τους και τους υπενθύμισε πως ο μεγάλος Συμπαραστάτης θα ήταν ο ίδιος ο Κύριος και οικονόμος στις ανάγκες τους, η Ουρανία Βασίλισσα.

Χαιρόταν μυστικά ο Όσιος Αρσένιος, γιατί γνώριζε ότι στην πορεία αυτού του Θεαρέστου έργου, οι μαθητές του θα ζούσαν ανεξάλειπτες εμπειρίες της Θείας

βοηθείας και Παντοδυναμίας, οι οποίες θα τους ενίσχυαν και θα εδραίωναν την Πίστη τους στον Αγαθοδότη Κύριο.

Εμπνεόμενος από την Πίστη και την αισιοδοξία του Γέροντά του, ένας από τους υποψήφιους Μοναχούς είπε:

Εδώ και ένα χρόνο, πληροφορήθηκα πως επάνω στα πανύψηλα και τρομακτικά βράχια των Μετεώρων, χτίζεται Μοναστήρι προς δόξαν του Θεού. Εκεί τα υλικά και τους ανθρώπους τους ανεβάζουν με το δίχτυ! Εδώ σ' αυτόν τον ευλογημένο και ήμερο τόπο θα είναι ασύγκριτα πιο εύκολο.

Συμφώνησαν όλοι και αφού έκαναν ευχαριστήρια προσευχή, ανηφόρισαν φτερωτοί για την πρώτη τους υποτυπώδη μικρή σκήτη, που ήταν κοντά στη σπηλιά του Γέροντά τους· την ξύλινη μικρή καλυβούλα τους!

Ο δρόμος του Θεού κρύβει πολλές και γνήσιες χαρές.....

συνεχίζεται...

Από το βιβλίο: "Ο ΟΣΙΟΣ ΑΡΣΕΝΙΟΣ Ο ΒΑΡΝΑΚΟΒΙΤΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΗΣ Ι.ΜΟΝΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΒΑΡΝΑΚΟΒΑΣ

(1077Μ.Χ.)"

Έκδοσις: Ι. Μονής Παναγίας Βαρνάκοβας

Δωρίδα 2005

6“Βαρνάκοβα”, Π. Καλονάρου, έκδοσις 1957, σελ. 92.

7Πραγματι, μέχρι σήμερα στην περιοχή κοντά στο Μοναστήρι της Υπεραγίας Θεοτόκου, στο εξωτερικό προαύλιο και πουθενά αλλού στην περιοχή, υπάρχουν αυτοφυείς λευκοί κρινανθοί την Άνοιξη.

8Το Μοναστήρι των Μετεώρων πράγματι άρχισε να κτίζεται ένα χρόνο πριν από της Βαρνακόβης, δηλαδή το 1076.

Πηγή: hristospanagia.gr